като се обърна на кругъ, ето дохожда по права посока сериозенъ, радостенъ и съ укротенъ Буцефага, та всичкитѣ хванаха да викатъ съ единъ радостенъ гласъ. А казваха че баща му просълзи малко отъ радость, и като слѣзна цѣлуна го на челото и му рече тъй: „О синко! търси си друго царство достойнно за тѣбь; защото Македония е малка за тѣбь.“

§ 7. Прочее, царь Филиппъ като глѣдаше че характиръть на Александра бѣше естественно мъченъ, та съ распри и насилство человѣкъ никакъ не можеше да го убѣди, а съ дума лесно се убѣждаваше на онова, което бѣше прилично, за то и самъ той се трудеше всякъкъ да го убѣждава съ думи нежели да му заповѣдва, а колкото за надзиранието и въспитанието на чадото си царь Филиппъ никакъ не се увѣряваше да му се въспита отъ учителитѣ на музиката или на Инциклопедията; защото глѣдаше че дѣлото на въспитанието бѣ отъ голѣма важность, и, споредъ както казва Софокълъ (1),

„Т. е. че колкото за управление на дѣте изисква се узди,“

за то доведе най славнийтъ и най логический 668
философъ, Аристотела (2), който даде добра и

1). Отъ една изгубена драма.

2). Тогазъ Александръ бѣше на тринадесеть години. А Аристотель и слѣдъ като въспита Александра остана въ Македония, та всичкитѣ години бѣха му се събрали осьмнадесеть а послѣ слѣзна въ Атина, и не можа вече да види ученика си. Умрѣ обаче, малко подиръ Александра.